

2
DO,
ELS DONS DE LA MEVA VIDA

Un apunt bíblic (Rm 12,6-8)

Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut. Si és el do de profecia, exercim-lo d'acord amb la fe; si és el de servei, exercim-lo servint; si és el d'ensenyar, ensenyant; si és el d'exhortar, exhortant. El qui reparteix les almoines, que ho faci amb senzillesa; el qui presideix, que sigui sol·lícit; el qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria.

1. Do major

Déu ens ha regalat la vida, plena de dons. Amb la seva imaginació infinita, Déu ens ha creat a tots diferents i molt diferents. Les capacitats i les possibilitats de cadascú són infinites i no les coneixem prou.

Veure les nostres capacitats positives és el primer pas per facilitar la vida als altres. Facilitar, quina gran paraula! Reconèixer els propis dons, virtuts i destreses ens pot semblar pedant, presumtuós. Justament és el contrari, perquè saber com som, en la justa mesura, és humilitat. Només puc donar allò que tinc.

Nosaltres mateixos ens sorprenem a nosaltres mateixos en la vida quotidiana o en situacions més especials, quan hem pogut superar una situació o fer-la superar als altres.

És com si Déu ens anés mostrant, durant la nostra vida, petits racons amagats de la nostra manera de ser que ens ajuda a anar eixamplant capacitats i, per tant, possibilitats. Ell no ens demanarà mai el que no podem donar, però nosaltres no sabem fins on podem arribar.

2. Do menor

Tenim una traça especial per fer difícils les coses fàcils. Conec algú que diu, en clau d'humor però sense immutar-se: «Podent-ho fer difícil, per què fer-ho fàcil?». I ens fa somriure, perquè ens sentim reflectits en aquesta frase.

Hi ha dons que es veuen i d'altres invisibles, però potser més efectius. Quan ens comparem amb els altres, sembla que els nostres dons perden valor. Aleshores podem caure en l'error de ser allò que els altres volen que siguem. Com que sovint no ho aconseguim, dissimulem, ens anem desinflant. Perdem la justa visió de nosaltres mateixos, ens desdibuixem. Deixem d'estimar-nos, en el sentit de la primera accepció del diccionari: valorar.

Tot això acabat de dir referit al jo personal també ho podem pensar de l'altre. En dir-li «t'estimo» també li estic dient «et valoro», «et tinc en consideració». És una manera de dir «sé que existeixes».

Els nostres dons són els nostres. No puc fer res amb els dels altres, perquè no són els meus.

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que has rebut per la imposició de les meves mans (2Tm 1,6).

No reconèixer els propis dons ens mou a envejar els dels altres. A vegades no els reconeixem perquè ni tan sols els coneixem. Sóc el qui sóc i només a partir d'aquí puc començar a fer petits canvis que aniran esdevenint grans canvis de mica en mica. Si vull canviar el jo que m'invento de mi mateix, tindrè un fantasma al davant que mai no podré atrapar ni fer-me'l meu, perquè és fum, un fum tan intens a vegades que no em permet veure res.

3. El primer dia de la creació: la llum

Què és el que Déu et regala primer? La llum. Amb aquesta llum Déu et retorna a l'origen. La llum et permet començar a distingir una cosa de l'altra. Pots distingir les teves tenebres des de la llum que et ve de part de Déu. Una llum nítida que no t'encega, que et dona la mesura justa de tu mateix. Una llum que no fa desaparèixer la teva zona de tenebra, però que ja la pots acollir d'una altra manera, sense por.

Moltes vegades és més còmode fer veure que no hi veus, per evitar que les coses et facin mal. Ara no parlem d'això.

La llum que Déu ens dona és per començar de nou, donar-nos a nosaltres mateixos i donar a l'altre una nova oportunitat. És un néixer de nou, amb els ulls oberts a la sorpresa. No és partir de zero, perquè ja tenim una vida viscuda, però sí veure i mirar d'una altra manera. Difícil? Sí. Possible? També.

Nicodem, fariseu savi en recerca, pregunta a Jesús: «Com pot néixer un home que ja és vell?». I Jesús li respon:

T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit (Jn 3,5.8).

També tu sents aquesta remor, aquest murmuri, aquest xiuxiueig de l'Esperit. Potser no li poses nom, però per a tu comença a clarejar el dia.

Reflexió de David Jou

VARIACIONS SOBRE EL TEMA DE LA LLUM EN EL GÈNESI

Al principi, Déu pensà en un Amor més gran que cap cel i que cap terra.

I va dir: «Que sigui la llum» per il·luminar-lo.

I el pensament de Déu es va fer llum, intuïció fulgurant, equació única i suprema.

I la llum, com una aigua turbulenta, no era només llum, sinó també temps i espai, matèria i antimatèria, escalfor i expansió, tot el que calia per fer, de mica en mica, àtoms i galàxies, estrelles i planetes, vida i intel·ligència.

I Déu pensà que ja podia descansar, que la llum s'aniria desplegant davant seu en una multitud innumerable d'estrelles i de vides que, tard o d'hora, arribarien a l'amor que ell havia imaginat.

Però va arribar la intel·ligència i, més que d'amor, es va encendre de protesta, d'orgull, de rapacitat i de llunyania.

I Déu va saber que ja no podria descansar, que hauria d'escoltar molts plors, consolar moltes ànimes, acompanyar moltes solituds i compadir moltes derrotes.

Que bell seria descobrir l'equació primordial, la sintonia sorprenent de les seves constants i les seves condicions inicials amb l'existència de la vida!

Però, tot i això, la raó de l'Univers estaria més enllà dels nombres, en l'Amor —la Raó misteriosa, potser, dels orígens.

Reflexió

- Quins dons tinc? Quins m'agraden més? Quins poso al servei de l'altre? En destaco especialment un.
- Quin do clarament no tinc i m'agradaria? Com estic atent a qui el té per aprendre?
- Em nego la possibilitat de veure-hi o accepto la llum que em ve de part de Déu i dels altres?

Pregària

Senyor, em poso a les teves mans.
Vas dir el teu nom a Moisès:
Jo sóc el qui sóc,
jo sóc el qui era,
jo sóc el qui seré.
Amb només Jo sóc ja n'hi ha prou.
I jo, qui sóc?
Com he estat?
Com vull ser?
Em desconec tant que ni em conec.
Ajuda'm a ser allò que tu vols que sigui.